

HỒI THỨ MƯỜI LĂM LỘ MẶT GIAN PHI

Trời lát phát mưa.

Mới canh đầu, có một cỗ xe ngựa phóng nhanh đến Song Anh Tiêu Cục đổ xích trước cửa. Tên phu xe đỡ người, chỉ thiếu nước ngã gục từ trên ghế xuống. Từ kiếp xe Lộ Vân Phi bế thi thể Kim Kiệt bước xuống, Hàn Phương cũng xuống theo.

Lộ Vân Phi nhìn Hàn Phương nói:

- Ngọc Sương ở trong này.

Hàn Phương lướt mắt nhìn quanh tiêu cục, nhận xét:

- ở đây không được bí mật lắm...

Lộ Vân Phi cười nói:

- Trong thiên hạ không có chỗ nào tuyệt đối bí mật cả.

Hàn Phương hỏi:

- Vì sao Lộ huynh yên tâm để Ngạo cô nương ở lại đây?

- Chủ nhân của Song Anh Tiêu Cục vốn là bằng hữu của tại hạ đồng thời là người rất khí khái. Tuyệt đối không bán rẻ Ngọc Sương.

Hàn Phương vẫn hồ nghi:

- Còn thủ hạ...

Lộ Vân Phi khẳng định:

- Tất cả đều như thế!

Hàn Phương cười ngượng nghịu:

- Chẳng trách...

Lộ Vân Phi chợt hỏi:

- Hàn huynh chưa nghe nói tới Song Anh Tiêu Cục hay sao?

Hàn Phương hỏi lại:

- Có phải Song Anh là Đoạt Hồn Kiếm Tiêu Bán Hồ và Tuyệt Mệnh Phiến Đào Nhất Sơn không?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Chính phải!

Hàn Phương nói:

- Tại hạ nghe danh đã lâu!

- Lúc nữa tại hạ sẽ giới thiệu các vị, chắc rằng hai người sẽ rất cao hứng được quen biết Hàn huynh.

Hàn Phương cười.

Lộ Vân Phi nói xong cử bước đi tới cửa, Hàn Phương cũng theo sau. Trên cổng treo hai ngọn hồng đăng hắt ánh sáng ảm đạm xuống mặt đường.

Sắc mặt Hàn Phương trắng bạch, bước đi có vẻ nặng nề. Hai cánh cổng gỗ lớn mở rộng ra, hai tên tiêu sư đứng canh bên cổng vừa thấy chiếc xe ngựa đã thò đầu ra nhìn từ trước, một tên tiêu sư thấy Lộ Vân Phi đã vào trong bảnbáo, chỉ còn lại có một người.

Tên này chỉ tay nói:

- Mời Lộ đại hiệp vào!

Vừa vào tới giữa tiền viện, cả Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cùng ra nghênh đón.

Tiêu Bán Hồ tuổi trạc tứ tuần, để râu ngũ chòm, trang phục theo kiểu văn sĩ lưng đeo trường kiếm, chuỗi kiếm đính bảy quả chuông vàng hình chữ Nhất, mỗi bước đi kêu lên tiếng kêu leng keng rất vui.

Đào Nhất Sơn trẻ hơn vài tuổi, cũng trang phục giống văn sĩ, lưng đeo một chiếc thiết cốt phiến rất dài.

Từ xa, Đoạt Mệnh Kiếm Tiêu Bán Hồ đã vui vẻ cất tiếng chào:

- Lộ huynh về rồi ư?

Đào Nhất Sơn tiếp lời:

- Sao gặp được Kim Kiệt nhanh thế?

Cả hai người vừa hỏi xong chợt thấy Lộ Vân Phi bế Kim Kiệt trên tay, run giọng hỏi:

- Kim Kiệt... làm sao thế?

Lộ Vân Phi buồn bã đáp:

- Tối qua vào lúc hoàng hôn khi vừa gặp tiểu đệ thì vừa lúc Tôn Hạnh Vũ, Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng bất ngờ tấn công.

Tôn Hạnh Vũ lén bắn ra ba mũi tên. Kim huynh không đề phòng trúng luôn cả ba mũi tên mà chết!

Tiêu bán Hồ tức giận nói:

- Trung Châu Ngũ Tuyệt chẳng gì cũng có danh tiếng rất lớn trên giang hồ, không ngờ dùng lại thủ đoạn ti tiện như thế!

Đào Nhất Sơn hừ một tiếng nói:

- Tiêu huynh đừng quên bọn chúng vốn hành nghề sát thủ hạ lưu ti tiện mà!

Tiêu Bán Hồ mắt hiện hung quang nói:

- Huynh đệ chúng ta tất phải đòi lại món nợ này!

Đào Nhất Sơn gật đầu:

- Đương nhiên!

Tiêu Bán Hồ nhìn Lộ Vân Phi hỏi:

- Bốn người chúng nó...

Lộ Vân Phi ngắt lời:

- Chỉ có ba thôi.

- Lộ huynh không nói tới tên Quách Trường Khê. Vậy tên này đi đâu?

Lộ Vân Phi đáp:

- Trong cuộc giao thủ ở Đông Bình Trấn năm hôm trước đã bị chết dưới kiếm tiểu đệ rồi.

Tiêu Bán Hồ mắt sáng lên cười nói:

- Giết được hắn là tốt quá!

Đào Nhất Sơn tiếp lời:

- Như vậy là Trung Châu Ngũ Tuyệt bây giờ chỉ còn lại có ba tên.

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Đúng thế!

Tiêu Bán Hồ hỏi:

- Chúng đều đuổi theo Lộ huynh tới đây sao?

- Tối qua sau khi thoát được khỏi sự truy kích, dọc đường không thấy ba tên đó đâu nữa. Nhưng theo tiểu đệ thì bọn này tin tức rất linh thông, chắc sắp kéo đến đây.

Đào Nhất Sơn nói:

- Chính là cơ hội tốt cho chúng ta tiêu diệt!

Tiêu Bán Hồ tỏ ra thận trọng hơn:

- Chẳng dễ thế đâu!

Rồi quay sang Lộ Vân Phi hỏi:

- Theo Lộ huynh thì ba tên này công lực thế nào?

Lộ Vân Phi trầm ngâm đáp:

- Liễu Cô Nguyệt thì tiểu đệ không biết, còn trong bốn người kia. Đỗ Phi Hùng có công lực kém nhất, còn Bạch Tùng Phong với một búa khai sơn nặng cả trăm cân, khi ra tay thì uy thế không kém gì thân quyền Quách Trường Khê. Tuy nhiên so với hai người này thì Tôn Hạnh Vũ còn cao hơn một bậc.

Đào Nhất Sơn thốt hỏi:

- Chẳng lẽ năm tên đó bài danh dựa vào công lực?

- Rất có thể như vậy!

Tiêu Bán Hồ hỏi:

- Nhưng rốt cuộc võ công của Tôn Hạnh Vũ đạt tới trình độ nào?

Lộ Vân Phi đáp:

- Nhân vật này thành danh về ám khí, xuất thủ thần tốc và chính xác, lực cánh tay phải rất kinh nhân...

Rồi chợt lật thi thể của Kim Kiệt nói:

- Hai vị xem đây!

Ba mũi tên đầu tiêu vẫn còn cắm sau lưng Kim Kiệt.

Tiêu Bán Hồ quan sát một lúc rồi nói:

- Loại tên này không có gì đặc biệt

Lộ Vân Phi cười giải thích:

- Tuy chỉ là cung tên bình thường, nhưng đặc biệt ở chỗ hấn bắn ra đồng thời ba mũi tên không phát nào trật đích!

Cả Tiêu Bán Hồ và Đào Nhất Sơn cùng trở mắt, đồng thanh hỏi:

- Tôn Hạnh Vũ có thể bắn ra một lúc đồng thời ba mũi tên hay sao?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Không sai! Hơn nữa lúc đó khoảng cách giữa song phương tới gần hai mươi trượng.

Cả Tiêu, Đào nhị vị nghe thế cùng biến sắc.

Lộ Vân Phi tiếp:

- Ba mũi tên cùng phát ra với khoảng cách gần hai mươi trượng mà khi tới mục tiêu vẫn không hề sai lạc chút nào, chỉ chừng đó đủ biết công lực thế nào rồi!

Tiêu, Đào nhị vị cùng gật đầu.

Lộ Vân Phi lại nói:

- Một khi Tôn Hạnh Vũ liên thủ với Bạch Tùng Phong và Đỗ Phi Hùng, thủ thuật ám khí của hấn lại càng lợi hại bội phần. Tiểu đệ còn chưa nghĩ ra ai có thể đối phó nổi với tên này...

Tiêu Bán Hồ hỏi:

- Ngay cả Lộ huynh...

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Cũng không ngoại lệ!

Đôi mày rậm của Tiêu Bán Hồ nhíu chặt lại nhưng phút chốc đã giãn ra, cười nói:

- Còn may là thực lực của chúng ta ở đây cũng không kém!

Lộ Vân Phi hỏi:

- Ngạo huynh đã tới đây rồi ư?

Tiêu Bán Hồ gật đầu:

- Đến rồi! Còn có Lỗ nữ hiệp, lại thêm thực lực của chúng ta ở đây nữa, đủ để cùng chúng tranh một trận thắng phụ.

Đào Nhất Sơn tiếp lời:

- Xem lại chúng ta còn chiếm ưu thế!

Lộ Vân Phi thở dài nói:

- Cuộc chiến là không tránh khỏi. Nhưng trận này cho dù ai thắng ai bại tất cũng phải trả một giá tương đương thôi!

Tiêu Bán Hồ ngửa mặt cười to nói:

- Chỉ cần giết được ba tên ác tặc đó, dù phải liều tính mạng nào có ngại gì?

Lộ Vân Phi cảm phục nhìn Tiêu Bán Hồ, cười nói:

- Không sai! Đại trượng phu có những cái phải làm dù biết phải chết, có những việc không thể làm tuy biết trước là mang lợi cho thân!

Hàn Phương bỗng chen lời:

- Xin các vị đừng quên ta!

Tiêu Bán Hồ chợt nhìn Hàn Phương hỏi:

- Các hạ chẳng lẽ là Hàn Phương đại hiệp trong Hoàng Sơn Song Nghĩa?

Hàn Phương gật đầu:

- Chính phải!

Tiêu Bán Hồ liền bước lên vỗ vai Hàn Phương cười to nói:

- Xứng là hảo hán! Tiêu mỡ xin giao kết bằng hữu anh hùng với Hàn huynh!

Hàn Phương hơi giật mình nhún nhường nói:

- Hàn mỡ bây giờ thân đã tàn khuyết, đâu dám...

Tiêu bán Hồ gạt đi:

- Hàn huynh bây giờ tuy chỉ còn một tay, nhưng so với chúng ta có đủ chân tay còn đáng mặt anh hùng hơn nhiều!

Đào Nhất Sơn tiếp lời:

- Trên giang hồ, người dám đối địch với Trung Châu Ngũ Tuyệt được mấy người. Nếu như thế chưa đủ kết giao làm bằng hữu thì còn giao kết với ai nữa?

Cả bốn cùng cười vang. Bây giờ họ đã vào tới đại sảnh.

Tiêu bán Hồ chỉ vào bộ bàn bát tiên giữa sảnh nói:

- Mời ngồi! Bây giờ coi là người nhà cả, xin đừng khách sáo!

Đào Nhất Sơn hướng ra cửa gọi to:

- Người đâu! Sao còn chưa mau dọn trà rượu lên?

Vừa dứt tiếng thì đã thấy người hầu bê vào hai mâm lớn.

Trong sảnh tuy không tráng lệ lắm nhưng khang trang rộng rãi, đèn đuốc sáng choang.

Chợt có âm thanh sang sảng vang vào:

- Có phải Tiểu Lộ đang luyện võ trong sảnh không?

Lộ Vân Phi quay đầu cười đáp:

- Chính phải!

Từ sảnh môn một người bước vào.

Đó là một đại hán tuổi trên dưới tứ tuần, vóc người tráng kiện, lưng đeo một thanh trường kiếm, bên kia chín vòng phi hoàn, đó là nhân vật khét tiếng giang hồ với Nhất Kiếm Cửu Hoàn Phi Ngạo Tiểu Sơn.

Tiếp đó là Ngạo Ngọc sương đẹp như tiên nữ, mình bận lam y, mắt chăm chú nhìn Lộ Vân Phi. Sau cùng còn một vị nữ tử chừng ba mươi tuổi, lưng đeo một đôi Uyên Ương Dao.

Trừ Hàn Phương, mọi người trong phòng đều biết nữ tử là Lỗ Tam Nương. Với đôi Uyên Ương Dao này, Lỗ Tam Nương sử dụng hết sức tinh diệu đến độ xuất thần nhập hóa, danh tiếng không phải là nhỏ.

Lỗ Tam Nương vốn là biểu muội của Ngạo Tiểu Sơn. Sau khi ông góa vợ, Lỗ Tam nương về chiếu cố cho hai cha con họ, xem Ngạo Ngọc Sương chẳng khác gì con đẻ của mình.

Vị nữ tử này là người của Lỗ gia, Võ Lâm Công Tử Lỗ Nguyên Khánh gọi bằng Tam Cô nhưng nàng rất ít khi về Lỗ gia.

Ngạo Tiểu Sơn vốn rất cảm kích Lỗ Tam Nương nhưng không có chút tư tình, nhưng gần đây đã bắt đầu quan tâm đến nàng về phương diện bạn đời trăm năm, thay cho thế tử tạ thế từ lâu. Đó là do chủ ý của Ngạo Ngọc Sương.

oOo

Ngạo Tiểu Sơn đến bên Lộ Vân Phi đập mạnh vào vai chàng cười to nói:

- Tiểu Lộ! Nay thấy lão đệ đây, ta mới thật yên lòng!

Lộ Vân phi cười hỏi:

- Đại ca lo gì chứ?

- Chẳng lẽ lão đệ ngươi hoàn toàn không coi bọn Tôn Hạnh Vũ vào đâu?

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Không phải thế...

Ngạo Tiểu Sơn cười ha hả nói:

- Lão đệ giỏi! Chận quan tài của Liễu Cô Nguyệt, khắc danh hiệu mình lên để thách thức Tôn Hạnh Vũ, quả thật thu hút sự chú ý của chúng...

Lộ Vân Phi đáp:

- Tuy chúng biết rõ người giết Liễu Cô Nguyệt không phải là tiểu đệ, nhưng việc chận quan tài lưu danh truyền ra giang hồ làm mất uy danh của Trung Châu Ngũ Tuyệt nên buộc phải tìm tiểu đệ mà thôi...

- Đương nhiên lão đệ ngươi trước khi hành động đã tính kỹ, đúng không?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Quả là có như thế.

Ngạo Tiểu Sơn hỏi:

- Người ta bảo rằng Trung Châu Ngũ Tuyệt tin tức rất linh thông, vậy mà sao mấy hôm rồi chúng không tìm được lão đệ ngươi?

Lộ Vân Phi đáp:

- Có gặp đấy chứ! Trước sau tiểu đệ gặp bốn tên đó tới ba lần.

Ngạo Tiểu Sơn đưa mắt nhìn Lộ Vân Phi. Từ trên xuống, lại từ dưới lên trên rồi trừng mắt hỏi:

- Thế nào? Ta xem lão đệ ngươi không có chút gì suy suyễn...

Lộ Vân Phi cười đáp:

- Bởi vì tiểu đệ thấy chúng người đông thế mạnh nên vừa gặp đã cao chạy xa bay rồi thì làm sao bị tổn hại?

Ngạo Tiểu Sơn lại cười vang nói:

- Ngươi từ bao giờ lại biến thành người thông minh như thế chứ?

- Thì tiểu đệ xưa nay vốn là người thông minh mà. Đại ca thấy đấy, gặp bao nhiêu chuyện hiểm nghèo mà vẫn sống nhăn răng! Tẩu vi thượng sách, tiểu đệ nhớ môn đó kỹ lắm!

Mọi người cùng phá lên cười.

Chờ tiếng cười dứt, Ngạo Tiểu Sơn chợt hỏi:

- Kim Kiệt đâu không thấy?

Lộ Vân Phi râu giọng đáp:

- Tối qua lúc sẩm tối thì Kim huynh tìm gặp tiểu đệ dọc đường, vừa nói được mấy câu thì đột nhiên Tôn Hạnh Vũ đứng cách đó mười mấy trượng ám toán, bắn ra ba mũi tên làm Kim huynh không kịp tránh, khí tuyệt đương trường.

Ngạo Tiểu Sơn trầm mặc hỏi:

- Chúng nó mất Liễu Cô Nguyệt, chúng ta cũng mất Kim Kiệt. Song phương thế là cân bằng!

Tiêu Bán Hồ nói:

- Chúng ta đâu thể để chúng tiện nghi như vậy được?

Ngạo Tiểu Sơn nhướng mi hỏi:

- Nghĩa là sao?

Đào Nhất Sơn chen lời:

- Chúng còn có thêm Quách Tường Khê chết bởi kiếm của Lộ huynh nữa.

Ngạo Tiểu Sơn thốt lên thán phục:

- Tiểu Lộ ngươi bản lĩnh thật cao cường!

Lộ Vân Phi lắc đầu:

- Nay chúng tuy chỉ còn ba tên nhưng không dễ đối phó đâu, nhất là Tôn Hạnh Vũ.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Về phương diện ám khí, đại ca rất cao minh. Vậy xin hỏi với khoảng cách hai mươi trượng, bắn một phát cung nhất loạt ba mũi tên đều trúng đích, hơn nữa vẫn tạo thành hình chữ Phẩm nằm trong lòng bàn tay, đại ca thấy thế nào?

Ngạo Tiểu Sơn biến sắc hỏi:

- Ba mũi tên phát cùng một lúc ư?

Lộ Vân Phi gật đầu:

- Chính thế!

Ngạo Tiểu Sơn trầm ngâm không đáp. Thừa dịp, Ngạo Ngọc Sương bước lại gần Lộ Vân Phi cười nói:

- Lộ đại ca!

Lộ Vân Phi nhìn nàng hỏi:

- Ngọc Sương muội ở đây tốt chứ?

Ngạo Ngọc Sương lắc đầu:

- Không tốt! Suốt ngày chỉ quanh quẩn trong phòng, buồn chết được!

Lộ Vân Phi cười nói:

- Nếu không thì làm sao giấu được tai mắt của Trung Châu Ngũ Tuyệt?

Ngạo Ngọc Sương giấu môi:

- Muội không cần! Việc này xong, đại ca phải đưa muội đi chơi ba tháng mới được!

Ngạo Tiểu Sơn quát:

- Ngọc Sương, không được lộn xộn!

Chừng như trong lòng vẫn băn khoăn, ông nhìn Lộ Vân Phi trầm giọng nói:

- Nếu đúng là như lão đệ nói...

- Đại ca không tin thì cứ vào sau bình phong xem đi. Tử thi Kim huynh còn để trong đó.

Ngạo Tiểu Sơn cùng huynh đệ Tiêu Bán Hồ ra sau bình phong xem một lúc rồi quay ra, vẻ mặt ngưng trọng nói:

- Với khoảng cách mười mấy trượng mà làm được như thế, chúng tỏ tên đó công lực thật kinh nhân!

Lộ Vân Phi gật đầu.

Ngạo Tiểu Sơn lại tiếp:

- Ba mũi tên bắn từ xa mà chụm lại trong vài tấc, chứng tỏ đã đạt tới thượng thừa cảnh giới, chỉ tiếc là lực đạt còn chưa đều.

Lộ Vân Phi hỏi:

- Làm sao thấy được?

Ngạo Tiểu Sơn đáp:

- Căn cứ vào độ sâu cạn khác nhau, có hai chiếc sâu nửa tấc, nhưng mũi khác lại hơn một tấc. Ta thấy ở đây có vấn đề...

Lộ Vân Phi ngạc nhiên hỏi:

- Vấn đề gì?

Ngạo Tiểu Sơn giảng giải:

- Người cũng biết rằng ba mũi tên phát từ một cung, bay cùng tốc độ, chạm cùng mục tiêu, như vậy lực phải hoàn toàn như nhau, nghĩa là độ sâu bằng nhau mới đúng...

Lộ Vân Phi chợt hiểu, gật đầu:

- Không sai!

Ngạo Tiểu Sơn tiếp:

- Vì thế không thể có mũi cắm sâu hơn được!

Lộ Vân Phi chợt trở nên quan tâm hỏi:

- Đại ca thấy thế nào?

- Ta cho rằng với ba mũi tên này Kim Kiệt không thể chết!

Lộ Vân Phi run giọng kêu lên:

- Cái gì?

Vừa lúc đó Ngạo Ngọc Sương vừa tới bên Lộ Vân Phi hỏi:

- Lộ đại ca sao thế?

Bấy giờ hình như Hàn Phương bị một cơn đau hành hạ, cúi mặt xuống thật thấp. Lộ Vân Phi không để ý đến Ngạo Ngọc Sương, thấy Hàn Phương ngồi bên mình gục xuống như thế, tin rằng vết thương lại bị bộc phát, quan hoài hỏi:

- Hàn huynh...

Ngạo Ngọc Sương nghe hai tiếng đó, lại thấy bộ y phục và ống tay áo cụt lủn của Hàn Phương, nàng mới hiểu rằng Lộ đại ca của mình vừa cứu Hàn Phương về đây.

Vốn là thiếu nữ thiện lương và biết trọng tình nghĩa, Ngạo Ngọc Sương không quên ơn Hoàng Tây Song Nghĩa đã vì mình mà đối đầu với Liễu Cô Nguyệt để đến nỗi một người chết, một người bị thương.

Nàng liền đến bên ân cần hỏi:

- Hàn đại hiệp...

Hàn Phương chợt ngẩng phắt lên.

Vừa trông thấy mặt Hàn Phương, Ngạo Ngọc Sương sững sốt đứng ngây ra, buột miệng kêu lên:

- Người...

Vừa thốt ra được một tiếng chợt thấy một mũi chủy dao sáng loáng dí thẳng vào cổ họng. Hàn Phương nhân lúc Ngạo Ngọc Sương còn ngỡ ngác liền lao tới rất nhanh, tả thủ đã chuẩn bị sẵn mũi dao dí ngay vào cổ.

Ngạo Ngọc Sương võ công tuy không kém nhưng thiếu kinh nghiệm đối địch nên phản ứng chậm, lại bất ngờ, thậm chí quên cả chuyện kháng cự hoặc tránh đi.

Hàn Phương vừa dí dao vào yết hầu Ngạo Ngọc Sương, nhân lúc mọi người còn bàng hoàng liền bước Ngạo Ngọc Sương lùi lại hai bước, mũi chủy dao vẫn áp vào yết hầu nàng không dịch một phân.

Bộ mặt hần lập tức thay đổi, nhìn vô cùng tàn độc.

Mọi người bấy giờ đã hiểu ra chuyện gì, đều nhất loạt đứng cả dậy. Lộ Vân Phi tay cầm chuôi kiếm, mắt trừng trừng nhìn Hàn Phương.

Ngạo Tiểu Sơn mặt tái mét rồi đổ lụng. Một tay sờ chuôi kiếm, một tay cầm chiếc kim hoàn. Tiêu Bán Hồ cũng đặt tay vào đốc kiếm.

Đào Nhất Sơn rút phất chiếc cốt phiến sau lưng. Còn Lỗ Tam Nương hai tay cầm hai cán đao, bước lên hai bước.

Hàn Phương quát lớn:

- Tất cả đứng yên!

Mọi người bất giác đứng yên nguyên chỗ. Cả Lỗ Tam Nương cũng dừng lại không dám tiến lên nữa.

Hàn Phương đánh giọng:

- Nếu ai dám bước lên một bước, ta lập tức đâm ngấp lưỡi dao vào họng cô ta ngay!

Trong sảnh đường im phăng phắc, thậm chí không ai dám thở mạnh.

oOo